

Nagybecskerek, 2020. június 11.

**A felújított zárdaépület felavató ünnepsége
Lobmayer M. Judit tartományfőnöknő elhangzott beszéde**

Tisztelt Házelnök úr, tisztelt Elnök úr, mindnyájan kedves vendégek, jelenlévő nővértársaim, kollégiumunk munkatársai!

„Az Úr szemében ezer év annyi, mint egy nap.” (2 Pét 3,8)

Hogyha föl vesszük Isten szemüvegét, és úgy próbálunk gondolkodni, mint Ő, akkor azt mondhatjuk, hogy „mintha csak tegnap lett volna”, amikor 1880-ban az iskolanővérek ide Temesvárról heten megérkeztek. És ha tovább gondoljuk, akkor az is „mintha tegnap lett volna”, amikor 1950-ben arra kényszerültek, hogy elmenjenek innen. Különös számmisztika! 70 éve mentek el, és előtte 70 éve érkeztek. 70 + 70 év, összesen 140 év hűséges jelenlét és szolgálat itt Nagybecskereken. Megtűzdelve sok-sok furcsa, örömteli és nehéz fordulattal, és osztozva az itt élő nép sorsával.

Most egészen röviden, mint egy filmet, pergeszük le ezt a 140 évet! 1880-ban, amikor megérkeztek ide az iskolanővérek heten, akkor kissé szerencsétlen helyzetbe kerültek, mert azt mondta nekik a fogadóbizottság, hogy „Ilyen sokat jöttek?! Erre nem számítottunk!” És akkor bejöttek ebbe a zárdába, és ők is nagyon meglepődtek, mert teljesen üresek voltak a falak, nem volt itt semmi. Úgy kétségbe estek, hogy vissza akartak fordulni. Az őket elkísérő temesvári főnöknő és helyettese próbálta őket vigasztalni, hogy „Meglátják, majd jó lesz, megszokják!” De ők vissza akartak fordulni. Hála legyen az akkori megyei főorvos feleségének, aki akkor idehozott nekik egy lábasban meleg tejet és egy kis kávé. Ennek köszönhetjük, hogy ma itt vagyunk, itt maradtunk, mert ez a gesztus meg tudta őket nyugtatni, és szépen beépültek a város életébe.

1896-ban a millenium évében már büszke lehetett rájuk a város, mert ők emelték a városi ünnepség fényét, amikor 600 diájjukkal felvonultak itt az utcán a főterre zászlókkal, magyaros ruhában, énekelve, szavalva. Amit az előbb hallottuk, 1910-ben már az igényeknek megfelelően ezt a mai méretét nyerte el az épület.

És akkor jöttek a nehéz fordulatok... Az I. világháború. Itt a zárdában be kellett rendezni egy kórházat, és a nővérek a nevelés szolgálatát föl váltották az ápolás szolgálatával. És aztán megint egy misztikus szám, Trianon 1920, éppen 100 évvel ezelőtt. Hogyan érte ez az iskolanővéreket? Nagyon elszigetelődtek: a kisebbségi létet nemcsak mint magyarok tapasztalták meg, hanem mint iskolanővérek is, hiszen rendtársaiktól teljesen el lettek szigetelve. A temesvári anyaháztól is elválasztotta őket egy határ, de a Csonka-Magyarországon maradó nővérektől is elválasztotta őket egy határ, és itt maradtak egyedül. A megoldás végül az lett, hogy a nagy Jugoszlávián belül ők a szlovén nővérekkel kapaszkodtak össze. Ez a kapcsolat kezdetben nagyon nehéz volt, nem volt feszültségtől mentes, hiszen a nővérek közé is befurakodott a szlávpolitika. A zárdán belül nagy feszültségek adódtak abból, hogy a német és a magyar nővéreket szláv főnöknők irányították. Később szépen együttműködtek, de a kezdeti időszak rendkívül nehéz volt. 1924-től számítjuk, hogy egy Jugoszláv Tartományt alkottak.

És aztán jött a II. világháború: német megszállás, a légiriadók. Itt voltak a bentlakó növendékek a nővérekkel együtt, és bizony éjszakánként kellett sokszor levonulni a pincébe. Voltak olyan kollégisták, akik nem ébredtek fel, és félálomban vitték le őket saját karjukban a nővérek a pincébe. És aztán jött az oroszok és a partizánok megszállása. 1944-ben elvették a nővérektől az iskolát végérvényesen. De hogy ne szoruljanak ki az épületből, elvállalták, hogy az itt berendezett kórházban ők lesznek az ápolók. Úgyhogy itt maradhattak a kommunizmus kezdetekor 1950-ig. Akkor következett be, hogy teljesen kiszorították őket, és akkor utoljára lépték át ezt a küszöböt, utoljára búcsúztak el a még most is meglévő kovácsoltvas korláttól, a kövezet mintától, és attól az angyalos ajtótól, amit talán láttak most a sétán elnök úrék, amely bevezetett a kápolna karzatára, ahol sokat imádkoztak.

Ezután nagy hányattatás közepette hol itt laktak, hol ott laktak itt a városon belül, viselték a kommunizmus következményeit, de a nevelést nem hagyták abba akkor sem, hanem hűségesen megtalálták azokat a helyzeteket, amik között továbbnevelhették az ifjúságot. Itt érte őket a délszláv háború, amikor hűségesen itt maradtak, nem menekültek el sehová.

1993-ban egyesült a Magyar Tartomány és az itt élő nővérek közössége. Azóta szorosabb együttműködésben vagyunk, és itthon érezzük magunkat, a jelenlegi főnöknő is Magyarországról való. 1996-tól működik a most is működő kollégium, amely már várja az ideköltözést. Itt van ennek a kollégiumnak az alapítója közöttünk, Gizella nővér. Isten éltesse őt ezért a döntésért!

Így érkezünk el 2020-ig. 140 év. Kiszámoltuk idefelé az autóban, hogy ha úgy van, hogy 1000 év olyan az Úristennek, mint egy nap, akkor 140 év, az körülbelül három órának felel meg. Úgyhogy most ezért az Isten szeméből nézve három óráért adunk hálát, és itt vagyunk készen arra, hogy folytatjuk a küldetésünket. Újra kezdjük, és folytatjuk is egyben. Nekünk három dolog nagyon fontos: az, hogy a lányoknak erősítsük keresztény identitását, hogy mélyítsük magyar identitásukat és a szülőföld szeretetét, és megtanítsuk, hogy mindezt közösségben, nagy összetartozásban, és egységben lehet egyedül megélni.

Én is köszönetet mondok a Magyar Kormánynak, hogy együttműködve a Vajdasági Magyar Szövetséggel, vállalták azt, hogy ezt az épületet felújítják és fenntartják. Amikor mi ezt visszakaptuk, mindent megpróbáltunk, de önerőből ezt mi nem tudtuk megtenni, úgyhogy hála és köszönet érte.

És akkor most itt annyit kérek csak a magyar közösségtől, hogy ha mi netán elcsüggednénk, ne felejtsék, hogy akár csak egy lábas meleg tej egy kis kávéval megsegít bennünket, hogy motiváltak legyünk újra meg újra, hogy itt a városért és a magyarságért tegyünk.

Istennek legyen hála ezért a napért!